

ILMASTONMUUTOKSEN TORJUMINEN

Euroopan unioni on yksi eniten kasvihuonekaasupäästöjen vähentämiseen panostavista suurista talouksista. Vuoteen 2018 mennessä se oli vähentänyt kasvihuonekaasupäästöjään 23 prosentilla vuoden 1990 tasosta, ja se on sitoutunut vähentämään päästöjä 40 prosentilla vuoteen 2030 mennessä. Joulukuussa 2019 komissio esitteli Euroopan vihreän kehityksen ohjelman ja ehdottaa nyt erilaisia toimenpiteitä, joiden tavoitteena on Pariisin sopimuksen mukaisesti nostaa kasvihuonekaasupäästöjen vähennyksiä koskevia EU:n vuoden 2030 tavoitteita ja tehdä taloudesta ilmastoneutraali vuoteen 2050 mennessä. Jotta EU etenisi tasapainoisesti kohti hiilineutraaliuden saavuttamista vuoteen 2050 mennessä, komissio ehdotti syyskuussa 2020, että kasvihuonekaasupäästöjen vuotta 2030 koskeva vähentämistavoite nostetaan 55 prosenttiin vuoden 1990 tasoon verrattuna.

OIKEUSPERUSTA JA TAVOITTEET

Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen (SEUT) 191 artiklassa ilmastomuutoksen torjuminen mainitaan yhtenä EU:n ympäristöpolitiikan tavoitteista.

TAUSTA

A. Ilmaston lämpeneminen

Ilman uusia päästövähennystoimia maapallon keskilämpötilan ennustetaan nousevan kuluvan vuosisadan aikana 1,1–6,4 celsiusasteella. Ihmisen toiminnasta, esimerkiksi fossiilisten polttoaineiden polttamisesta, metsien hävittämisestä ja maanviljelystä, syntyy hiilidioksidi-(CO₂), metaani-(CH₄) ja typpioksiduulipäästöjä (N₂O) sekä fluorattujen hiilivetyjen päästöjä. Nämä kasvihuonekaasut estävät lämpösäteilyn pääsyä takaisin avaruuteen ja aiheuttavat näin ilmaston lämpenemistä.

B. Ilmastonmuutoksen vaikutukset

Ilmaston lämpeneminen on aiheuttanut ja aiheuttaa tulevaisuudessa lisää äärimmäisiä sääilmiöitä (kuten tulvat, kuivuus, rankkasateet, helleaallot), metsäpaloja, veden puutetta, jäätiköiden sulamista ja merenpinnan nousua, muutoksia eläinten ja kasvien levinneisyydessä tai jopa niiden sukupuuttoa, kasvitautien ja tuholaisien esiintymistä, puutetta elintarvikkeista ja juomavedestä sekä muuttovirtoja ihmisten paetessa näitä vaaroja. Tiede on osoittanut, että peruuttamattomien ja katastrofaalisten muutosten riskit lisääntyvät huomattavasti, jos ilmasto lämpenee yli kahdella tai edes puolellatoista celsiusasteella esiteollisista ajoista.

C. Toimien kustannukset verrattuna toimimattomuuden kustannuksiin

Vuonna 2006 julkaistun Sternin raportin mukaan ilmaston lämpenemisen hallinta maksaisi vuosittain yhden prosentin maailman bruttokansantuotteesta. Jos mitään ei tehdä, kustannukset olisivat vuosittain vähintään 5 prosenttia ja pahimmassa tapauksessa jopa 20 prosenttia maailman bruttokansantuotteesta. Vähähiiliseen talouteen tehtäviin investointeihin tarvittaisiin siis vain pieni osa maailman bruttokansantuotteesta, ja ilmastonmuutoksen torjuminen tuottaisi myönteisiä terveysvaikutuksia, parantaisi energiavarmuutta ja vähentäisi muita vahinkoja.

D. Ilmastonmuutokseen sopeutuminen

Ilmastonmuutokseen sopeutumiseksi on monenlaisia toimia. Ne ulottuvat ”pehmeistä” ja edullisista toimenpiteistä (vesiensuojelu, viljelykierto, kuivuutta kestävä viljalajikkeet, julkinen suunnittelu ja valistustoimet) aina kalliisiin suojelu- ja uudelleensijoittamistoimenpiteisiin (patojen korottaminen, satamien, teollisuuslaitosten ja ihmisten siirtäminen pois matalilta rannikkoalueilta ja tulva-alueilta). [EU:n strategiassa ilmastonmuutokseen sopeutumiseksi](#) pyritään tekemään Euroopasta ilmastonmuutosta paremmin kestävä. Sillä parannetaan jäsenvaltioiden välistä koordinointia ja tietojenvaihtoa sekä edistetään sopeutumisen huomioon ottamista kaikissa asiaan liittyvissä EU:n toimintapolitiikoissa.

SAAVUTUKSET

A. Kansainvälinen ilmastopolitiikka

Joulukuussa 2015 yli kahden vuosikymmenen neuvottelujen jälkeen hallitukset hyväksyivät ensimmäisen yleismaailmallisen sopimuksen ilmastonmuutoksen torjumiseksi Pariisissa pidetyssä Yhdistyneiden kansakuntien ilmastonmuutosta koskevan puitesopimuksen (UNFCCC) osapuolten 21. kokouksessa (COP 21). [Pariisin sopimuksessa](#) pyritään pitämään maapallon keskilämpötilan nousu ”selvästi alle” kahdessa celsiusasteessa ja mieluiten 1,5 celsiusasteessa esiteollisella kaudella vallinneeseen tasoon verrattuna. Tähän tavoitteeseen pääsemiseksi osapuolet pyrkivät saavuttamaan mahdollisimman pian kasvihuonekaasupäästöjen globaalin päästöhuipun ja nollanettopäästöt tämän vuosisadan toisella puoliskolla. Rahoitusta olisi kohdistettava näihin tavoitteisiin. Ensimmäistä kertaa kaikkien osapuolten on toteutettava kunnianhimoisia toimia kasvihuonekaasupäästöjen vähentämiseksi noudattaen periaatetta yhteisistä mutta eriytetyistä vastuista ja niitä vastaavista valmiuksista, mikä tarkoittaa, että jokaisen osapuolen on toimittava tilanteensa ja käytettävissään olevien mahdollisuuksiensa mukaisesti. Kaikkien maiden on uudistettava viiden vuoden välein ilmasto koskevat toimintasuunnitelmansa (”kansallisesti määritellyt panoksensa”) ja parannettava niitä sekä julkistettava ne, jotta kollektiivista edistystä voidaan arvioida (”maailmanlaajuinen tilannekatsaus”). Erityisesti heikoimmassa asemassa oleville maille, vähiten kehittyneille maille ja pienille kehittyville saarivaltioille on tarkoitus antaa tukea sekä rahoituksen että valmiuksien kehittämisen muodossa. Sopeutuminen ilmastonmuutokseen mainitaan sopimuksessa yhtä tärkeänä ilmastonmuutoksen hillinnän kanssa ja se on tunnustettu maailmanlaajuisiksi haasteeksi. Samoin on tunnustettu ilmastonmuutoksen haittavaikutuksiin liittyvien ”menetysten ja vahinkojen” korjaaminen. Sopimus tuli

voimaan marraskuussa 2016, kun sen oli ratifioinut vaaditut 55 valtiota, joiden osuus kasvihuonekaasupäästöjen yhteismäärästä oli vähintään 55 prosenttia. Kaikki EU-maat ovat ratifioineet Pariisin sopimuksen.

B. EU:n toimet ilmastonmuutoksen torjumiseksi

Vuoteen 2030 ulottuvissa ilmasto- ja energiapolitiikan puitteissa on esitetty EU:n Pariisin sopimuksen mukaisesti tekemät sitoumukset. EU on sitoutunut saavuttamaan vuoteen 2030 mennessä seuraavat tavoitteet: kasvihuonekaasupäästöjen vähentäminen vähintään 40 prosentilla vuoden 1990 tasosta, energiatehokkuuden parantaminen 32,5 prosentilla ja uusiutuvien energialähteiden osuuden nostaminen 32 prosenttiin loppukulutuksesta. Vuoteen 2030 ulottuvat puitteet ovat jatkoa ”20-20-20-tavoitteille”, jotka EU:n johtajat asettivat vuonna 2007 saavutettaviksi vuoteen 2020 mennessä: kasvihuonekaasupäästöjen vähentäminen 20 prosentilla, uusiutuvan energian osuuden nostaminen 20 prosenttiin loppukulutuksesta ja EU:n primäärienergian kokonaiskulutuksen vähentäminen 20 prosentilla (kaikki verrattuna vuoden 1990 tasoon), ja kaikki nämä ovat johtaneet sitoviin lainsäädäntötoimiin.

[EU:n päästökauppajärjestelmä \(EU ETS\)](#) muodostaa ensimmäiset ja edelleen laajimmat kansainväliset hiilimarkkinat, ja se on EU:n keskeinen politiikan väline ilmastonmuutoksen torjumiseksi. Se perustuu ”päästökatto ja -kauppa” -periaatteeseen. Siinä asetetaan katto kasvihuonekaasupäästöjen kokonaismäärälle, jonka järjestelmään kuuluvat yli 11 000 laitosta (tehtaita, voimalaitoksia ja muita laitoksia) voivat tuottaa. Kukin laitos ostaa tai saa jäsenvaltioiden huutokauppaamia päästöoikeuksia. Nämä oikeudet vastaavat kukin yhtä tonnia hiilidioksidia, ja käyttämättömillä oikeuksilla voi käydä kauppaa muiden laitosten kanssa. Ajan myötä oikeuksien kokonaismäärä laskee vähitellen. Kaksi rahastoa – nykyaikaistamisrahasto ja innovointirahasto – tukevat energijärjestelmien ajantasaistamista alhaisen tulotason jäsenvaltioissa ja edistävät innovointia rahoittamalla uusiutuvaa energiaa sekä hiilidioksidin talteenottoa ja varastointia koskevia hankkeita ja vähähiilisiä hankkeita. Päästökauppajärjestelmä kattaa myös ilmailun päästöt. Nykyistä [mannertenvälisiä lentoja koskevaa poikkeusta](#) on jatkettu vuoden 2023 loppuun asti, jolloin Kansainvälisen siviili-ilmailujärjestön (ICAO) kansainvälisen lentoliikenteen päästöhyvitysjärjestelmän (CORSIA) ensimmäisen vaiheen on määrä käynnistyä. [Sveitsi ja EU ovat sopineet yhdistävänsä päästökauppajärjestelmänsä.](#)

Päästökauppajärjestelmään kuulumattomien alojen, kuten tieliikenteen, jätealan, maatalouden ja rakennusalan, päästöt kuuluvat kullekin jäsenvaltiolle asetettujen sitovien vuotuisten päästövähennystavoitteiden piiriin, joista säädetään [taakanjakoasetuksessa](#). Parlamentti ja neuvosto sopivat äskettäin vähimmäistavoitteista vuosiksi 2021–2030, jotta voidaan saavuttaa EU:n asettama tavoite vähentää näiden alojen kasvihuonekaasupäästöjä 30 prosentilla verrattuna vuoden 2005 tasoon ja auttaa saavuttamaan Pariisin sopimuksen tavoitteet. Lisäksi jokaisen jäsenvaltion on ensimmäistä kertaa varmistettava, että [maankäytöstä, maankäytön muutoksesta ja metsätaloudesta \(LULUCF\)](#) aiheutuvat päästöt eivät ylitä sen poistumia. Toisin sanoen metsiä, viljelymaita ja laidunmaita on hoidettava kestävästi, jotta ne sitovat kasvihuonekaasupäästöjä ilmakehästä mahdollisimman

paljon ja vähintään saman verran kuin ala niitä tuottaa ("ei debetsaldoa" -sääntö) ja auttavat siten merkittäväällä tavalla torjumaan ilmastonmuutosta.

[Uusiutuvista energialähteistä annetulla direktiivillä](#) on tarkoitus varmistaa, että vähintään 32 prosenttia EU:n kokonaisenergiankulutuksesta sähköntuotannon, liikenteen sekä lämmityksen ja viilennyksen alalla katetaan vuoteen 2030 mennessä uusiutuvista energialähteistä, joita ovat muun muassa aurinko-, tuuli- ja vesienenergia ja biomassa. Kukin jäsenvaltio hyväksyy kansallisen uusiutuvaa energiaa käsittelevän toimintasuunnitelmansa, joka sisältää alakohtaisia tavoitteita. Uusiutuvan energian käytön lisäämiseksi liikenteessä jäsenvaltioiden on asetettava polttoaineiden toimittajille velvoite varmistaa, että uusiutuvan energian osuus energian loppukulutuksesta liikennealalla on vähintään 14 prosenttia viimeistään vuonna 2030.

Tarkistetussa [energiatohokkuusdirektiivissä](#) asetetaan EU:n energiatohokkuustavoitteeksi 32,5 prosenttia vuoteen 2030 mennessä. Tätä tavoitetta voidaan tarkistaa ylöspäin vuoteen 2023 mennessä. Siinä myös jatketaan vuotuista energiansäästövelvoitetta vuoden 2020 jälkeen. Lisäksi toukokuussa 2018 hyväksyttiin tarkistettu [direktiivi rakennusten energiatohokkuudesta](#). Siihen sisältyy toimenpiteitä, joilla vauhditetaan rakennusten peruskorjausten tahtia ja siirtymistä energiatohokkaampiin järjestelmiin sekä parannetaan uusien rakennusten energiatohokkuutta älykkäiden energianhallintajärjestelmien avulla.

Tämän lisäksi [hallintoasetuksella](#) pannaan ensimmäistä kertaa täytäntöön avoin hallintoprosessi, jolla seurataan edistymistä kohti EU:n energiaunionin ilmastotoimien tavoitteita ja johon kuuluu seurantaa ja raportointia koskevat säännöt. Jäsenvaltioiden on hyväksyttävä yhdenmetyt kansalliset ilmasto- ja energiasuunnitelmat vuosiksi 2021–2030. Syyskuussa 2020 komissio arvioi [lopullisia kansallisia energia- ja ilmastosuunnitelmia](#) ja vahvisti, että ne ovat suurelta osin yhdenmukaiset unionin vuoden 2030 tavoitteiden kanssa, lukuun ottamatta energiatohokkuutta, jonka vuoden 2030 tavoitetaso on edelleen riittämätön. Hallintoprosessi tarjoaa myös mahdollisuuden päivittää suunnitelmia kahden vuoden välein, jotta niissä voidaan ottaa huomioon saadut kokemukset ja hyödyntää uusia mahdollisuuksia vuosikymmenen lopulla.

[Hiilidioksidin talteenotto- ja varastointitekniikalla](#) (CCS) hiilidioksidi erotetaan (teollisuuden prosesseista syntyvistä) ilmakehään joutuvista päästöistä, puristetaan kokoon ja kuljetetaan varastoitavaksi. Hallitustenvälisen ilmastomuutospaneelin mukaan hiilidioksidin talteenotolla ja varastoinnilla voitaisiin eliminoida 80–90 prosenttia fossiilisia polttoaineita käyttävien voimalaitosten hiilidioksidipäästöistä. Kaavailtujen esittelyhankkeiden toteutus Euroopassa on kuitenkin osoittautunut alun perin ennakoitua vaikeammaksi erityisesti korkeiden kustannusten vuoksi.

EU:ssa rekisteröitävien uusien henkilöautojen on oltava [hiilidioksidipäästöjä koskevien normien](#) mukaisia. Vuodeksi 2015 keskimääräiselle autokannalle asetettu tavoite on 130 grammaa hiilidioksidia kilometriä kohti, ja se on tarkoitus alentaa 95 grammaan hiilidioksidia kilometriä kohti vuodesta 2021 lähtien. Jotta teollisuutta voidaan kannustaa investoimaan uuteen teknologiaan, voidaan käyttää myös niin kutsuttuja superbonuksia, mikä tarkoittaa, että kunkin ajoneuvovalmistajan malliston vähäpäästöisimmät autot vastaavat useampaa kuin yhtä autoa

laskettaessa keskimääräisiä ajoneuvokohtaisia hiilidioksidipäästöjä. [Pakettiautoja](#) koskevat myös vastaavat säännökset. Parlamentti ja neuvosto ovat sopineet EU:n autokannan laajuisista hiilidioksidipäästöjä koskevista tiukemmista normeista uusille autoille (37,5 prosenttia) ja uusille pakettiautoille (31 prosenttia) vuoteen 2030 mennessä. Samaan aikaan ja ensimmäistä kertaa on asetettu hiilidioksidipäästöjen vähennystavoitteet myös uusille kuorma-autoille, joiden päästöjä on vähennettävä 30 prosenttia vuoteen 2030 mennessä ja vuoteen 2025 mennessä olisi saavutettava 15 prosentin välitavoite.

[Polttoaineiden laatu](#) on myös tärkeä tekijä kasvihuonekaasupäästöjä vähennettäessä. Unionin lainsäädännöllä pyritään vähentämään polttoaineiden kasvihuonekaasuintensiteettiä kuudella prosentilla vuoteen 2020 mennessä. Tämä on tarkoitus saavuttaa muun muassa käyttämällä biopolttoaineita, joiden on kuitenkin täytettävä tietyt kestävyyskriteerit.

Kansainvälisen meriliikenteen hiilidioksidipäästöt ovat huomattavat, ja niiden odotetaan kasvavan merkittävästi. EU kannattaa maailmanlaajuisia toimintamallia mutta on ottanut käyttöön unionin laajuisen järjestelmän [alusten hiilidioksidipäästöjen tarkkailemiseksi, raportoimiseksi ja todentamiseksi](#) ensimmäisenä askeleena päästöjen vähentämiseksi. Suurten alusten on tarkkailtava hiilidioksidipäästöjään, joita vapautuu niiden matkalla unionin satamiin, satamista tai satamissa, ja raportoitava todennetut määrät yhdessä muiden asiaa koskevien tietojen kanssa.

Kloorifluorihilivetyjen käyttö kiellettiin 1980-luvulla otsonikadon pysäyttämiseksi, ja nykyisin niiden sijaan monissa teollisissa sovelluksissa, kuten ilmastointi- ja kylmälaitteissa, käytetään fluorattuja kaasuja, koska ne eivät vahingoita otsonikerrosta. Fluorattujen kaasujen ilmakehän lämmitysvaikutuspotentiaali saattaa kuitenkin olla jopa 23 000 kertaa suurempi kuin hiilidioksidilla. Sen vuoksi EU on ryhtynyt toimiin, joilla pyritään valvomaan [fluorattujen kaasujen](#) käyttöä ja kieltämään niiden käyttö uusissa ilmastointilaitteissa ja jääkaapeissa vuosiin 2022–2025 mennessä. Näin on määritelty aikataulu fluorattujen kaasujen vaiheittaiselle käytöstä poistamiselle.

C. Euroopan vihreän kehityksen ohjelma

Komissio esitteli 11. joulukuuta 2019 [Euroopan vihreän kehityksen ohjelman](#). Se on kunnianhimoinen toimenpidepaketti, jonka tarkoituksena mahdollistaa se, että EU:sta tulee ilmastoneutraali vuoteen 2050 mennessä. Toimenpiteet, joihin liittyy alustava etenemissuunnitelma keskeisille politiikoille, vaihtelevat suurista päästövähennyksistä huippututkimukseen ja innovointiin tehtäviin investointeihin ja Euroopan luonnonympäristön säilyttämiseen. Ohjelmaa tuetaan investoinneilla vihreään teknologiaan, kestäviin ratkaisuihin ja uusiin yrityksiin, ja sen tavoitteena on olla myös uusi EU:n kasvustrategia. Kansalaisten ja kaikkien sidosryhmien osallistuminen ja sitoutuminen on ratkaisevan tärkeää sen onnistumisen kannalta. Ennen kaikkea Euroopan vihreän kehityksen ohjelmalla luodaan tietä oikeudenmukaiselle ja yhteiskunnallisesti tasapuoliselle siirtymälle.

Eurooppa-neuvoston kokouksessa 12. joulukuuta 2019 lähes kaikki jäsenvaltiot hyväksyivät tavoitteen EU:n hiilineutraaliudesta vuoteen 2050 mennessä. Ainoastaan Puola ei kyennyt sitoutumaan vuoden 2050 tavoitteen toteuttamiseen vaikka kannattikin sitä.

Vihreän kehityksen ohjelmassa esitetään [toimintasuunnitelma](#) siitä, miten EU muutetaan kestäväksi ja kilpailukykyiseksi taloudeksi. Yksi ehdotetuista toimenpiteistä on [EU:n ilmastolaki](#), jolla varmistetaan EU:n ilmastoneutraalius vuoteen 2050 mennessä. Siinä esitetään erityisesti [vuoden 2030 päästövähennystavoitteen](#) nostamista vähintään 55 prosenttiin. Lisäksi komission vuonna 2020 tekemiin ehdotuksiin sisältyi tiedonanto [Kestävä Eurooppa -investointiohjelmasta](#), ehdotus asetukseksi [oikeudenmukaisen siirtymän rahaston](#) perustamisesta, [EU:n energijärjestelmän integrointistrategia](#) ja [EU:n vetystrategia](#) sekä lokakuussa annettu tiedonanto [metaanipäästöjen vähentämisestä](#).

EUROOPAN PARLAMENTIN ROOLI

Vasta tulevana vuosina käytävät toimielinten väliset neuvottelut määrittävät, kuinka Euroopan vihreän kehityksen ohjelmaan sisältyvät uudet ehdotukset muuntuvat konkreettisiksi toimenpiteiksi. Ilmastomuutosta koskevissa kysymyksissä parlamentti on toimielinten välisissä neuvotteluissa perinteisesti pyrkinyt siihen, että EU:n toimien tavoitetasoa nostettaisiin.

Parlamentti antoi vahvan signaalin vastauksena komission ehdotukseen ”Ilmasto- ja energiapolitiikan puitteet vuoteen 2030” ja kehotti asettamaan seuraavat kolme sitovaa tavoitetta (kunnianhimoisemmat kuin lopulta sovitut): omien kasvihuonekaasupäästöjen vähentäminen vähintään 40 prosentilla vuoden 1990 tasosta, uusiutuvien energialähteiden osuuden nostaminen 35 prosenttiin lopullisesta energiankulutuksesta ja energiatehokkuuden parantaminen 40 prosentilla.

Ennen vuonna 2015 pidettyä Pariisin ilmastokokousta parlamentti painotti, että ”olisi säänneltävä ja rajoitettava tehokkaasti kansainvälisen lento- ja meriliikenteen päästöjä”. Parlamentti ilmaisi pettymyksensä siihen, ettei ICAO:ssa sovittu päästöjen vähentämisestä CORSIA-järjestelmän käyttöönoton yhteydessä vaan siinä keskitytään lähinnä päästöjen kompensointiin ilman minkäänlaisia takeita laadusta. Parlamentti piti valitettavana myös sitä, että järjestelmän soveltaminen on oikeudellisesti sitovaa vasta vuodesta 2027 lähtien ja että ICAO:n keskeiset jäsenet eivät ole vielä sitoutuneet osallistumaan vapaaehtoiseen vaiheeseen.

Parlamentti kannattaa hiilen laajapohjaista hinnoittelua ja päästökauppatulojen ohjaamista ilmastoon liittyviin investointeihin. Parlamentti kehotti ryhtymään konkreettisiin toimiin muun muassa aikataulun määrittämiseksi kaikkien fossiilisille polttoaineille annettavien tukien vaiheittaiselle poistamiselle vuoteen 2020 mennessä.

Fluoratuista kaasuista neuvoston kanssa käydyissä neuvotteluissa parlamentti kannatti ilmastoa vahingoittavien fluorattujen kaasujen poistamista käytöstä kokonaan useilla uusilla aloilla, joilla on käytettävissä turvallisia ja energia- ja kustannustehokkaita vaihtoehtoja.

Henkilö- ja pakettiautojen hiilidioksidipäästöjä koskevan lainsäädännön tarkistamisen yhteydessä parlamentti vaati ottamaan käyttöön uuden YK:n määrittelemän testisyklin mahdollisimman pian, jotta hiilidioksidipäästöjä mitattaessa voidaan ottaa huomioon todelliset ajo-olosuhteet.

Katowicessa Puolassa järjestettävää YK:n ilmastokokousta silmällä pitäen parlamentti kehotti [lokakuussa 2018 antamassaan päätöslauselmassa](#) asettamaan vuotta 2030 koskevaksi EU:n kasvihuonekaasupäästöjen vähentämisen tavoitteeksi 55 prosenttia. Lisäksi parlamentti totesi, että maailman lämpötilan kahden celsiusasteen nousun vakavat ja mahdollisesti peruuttamattomat seuraukset voidaan ehkä välttää, mikäli kunnianhimoisempi Pariisin sopimuksen 1,5 celsiusasteen tavoite saavutetaan, mikä edellyttäisi, että maailmanlaajuisten kasvihuonekaasupäästöjen kasvu saadaan painettua nettomäärältään nolnaan viimeistään vuoteen 2050 mennessä. Tämän vuoksi parlamentti myös kehotti komissiota ehdottamaan EU:lle vuosisadan puoliväliin ulottuvaa nollanettopäästöstrategiaa.

Heinäkuussa 2018 parlamentti antoi [pätöslauselman ilmastodiplomatiasta](#). Se korosti siinä EU:n velvollisuutta omaksua johtava rooli ilmastotoimissa ja konfliktien ehkäisemisessä. Mietinnössä korostettiin, että EU:n diplomaattisia valmiuksia olisi vahvistettava, jotta voidaan edistää ilmastotoimia maailmanlaajuisesti, tukea Pariisin sopimuksen täytäntöönpanoa ja ehkäistä ilmastonmuutokseen liittyviä konflikteja.

Marraskuun 28. päivänä 2019 parlamentti [julisti ilmastohätätilan](#) Euroopassa ja kehotti kaikkia EU-maita sitoutumaan siihen, että saavutetaan kasvihuonekaasujen nollanettopäästöt vuoteen 2050 mennessä. Lisäksi parlamentti haluaa komission varmistavan, että kaikki asiaan liittyvät lainsäädäntö- ja talousarvioehdotukset vastaavat täysin tavoitetta rajoittaa maapallon lämpeneminen alle 1,5 celsiusasteen.

Lokakuun 8. päivänä 2020 parlamentti hyväksyi eurooppalaista ilmastolakia koskevat neuvotteluvaltuutensa ja vaati, että vuoden 2030 päästövähennystavoite olisi nostettava 60 prosenttiin. Parlamentti haluaa myös vuodelle 2040 välitavoitteen, jota komission on ehdotettava vaikutustenarvioinnin jälkeen. Siten varmistetaan, että EU on oikealla tiellä vuoden 2050 tavoitteen saavuttamiseksi. Lisäksi parlamentti vaatii, että EU ja sen jäsenmaat luopuvat asteittain kaikista suorista ja epäsuorista fossiilisten polttoaineiden tuista viimeistään 31. joulukuuta 2025 mennessä.

Georgios Amanatidis
11/2020

